

DE STER VAN NEDERLAND

15 JUNI 1933

No. 12

38e JAARGANG

In aarde en hemel is er meer, Horatio,
Dan door uw schoolsche wijsheid wordt gedroomd.
Shakespeare.

WIE EN WAT ZIJN DE ENGELEN ?

Door Pres. Charles W. Penrose

Mij is verzocht geworden den volgenden brief te willen beantwoorden, welke door de Redactie van de Improvement Era is ontvangen. De ondertekenaar, die zich verschuilt onder „Abonné” en eenige anderen worden gaarne ingelicht over de punten, welke in bedoeld schrijven naar voren zijn gebracht.

„Hoe kunnen wij de volgende verklaringen met elkander in overeenstemming brengen, n.l.: De Apostel Paulus zegt in 1 Cor. 15 : 20 dat Christus, opgewekt zijnde van de dooden, de eersteling geworden is dergenen die ontslapen zijn. De Profet Joseph zegt in Leer en Verbonden 130 : 5 dat er geen engelen zijn, die aan deze aarde bedienen dan alleen degenen, die er toe behooren of behoord hebben. In afd. 129 : 1 zegt hij, dat engelen opgestane personen zijn. In de Paarl van Groote Waarde staat op bladzijde 20, dat een Engel des Heeren aan Adam verscheen vele dagen nadat Adam uit den Hof van Eden was verdreven en hem vroeg, waarom hij offeranden tot den Heere offerde. Het schijnt, dat sommigen der aangehaalde verklaringen niet juist zijn.

Welke zonen van Levi werden door Johannes den Dooper bedoeld, toen hij op Joseph en Olivier het Priesterschap bevestigde? Wilt u zoo goed zijn door middel van de Improvement Era te antwoorden? Bij voorbaat dank.

Abonné.”

Wanneer kritisch aangelegde menschen evenveel tijd wilden besteden om de harmonie te vinden tusschen verschillende schriftuurteksten en de uitingen van geïnspireerde mannen als zij nu doen om schijnbare tegenstellingen te ontdekken, zou een groote oorzaak voor onvruchtbare discussie worden weggenomen en veel twistingen worden vermeden. Het meerendeel der argumenten van de ongeloofigen en de verkeerde opvattingen der twistredenaars uit gewoonte wordt veroorzaakt door onjuiste gevolgtrekkingen en dit laatste weer door te haastig lezen.

Bezien wij bijvoorbeeld de aanhaling uit Afd. 129 : 1 uit Leer en Verbonden, welke in bovenstaanden brief wordt te berde gebracht. Een meer nauwkeurig lezen ervan toont onmiddellijk aan, dat daar niet wordt verklaard, dat *alle* engelen opgestane wezens zijn. Het schijnt evenwel dat „abonné”, evenals eenige andere vrienden het tegenovergestelde standpunt deelen en dit is de grondoorzaak hunner moeilijkheden. Het gaat hier over twee soorten wezens, die in den hemel aanwezig zijn, namelijk eerstens over opgestane wezens en ten tweede over geesten, nog niet in de opstanding voortgekomen. Er wordt echter niet beweerd, dat er verder geen andere soorten personen in den hemel zouden zijn behalve deze, maar in het hier behandelde is slechts sprake van de twee genoemde klassen.

Wanneer wij andere schriftuurteksten, oude of moderne, mede onderzoeken, dan blijkt duidelijk, dat er nog andere graden of klassen van hemelsche wezens zijn dan de beide waarover in Afd. 129 wordt gesproken. Zelfs de gewone menschen, die een studie maken van modernen godsdienst weten, dat er volmaakte wezens bestaan, welke goden worden genaamd en die boven de engelen staan (zie Afd. 132 : 16-20). En zelfs onder de goden bestaan presideerende Personen, terwijl de Heilige Drieëenheid aan het hoofd staat van allen.

De engelen variëeren in stand en in ambt. Michael wordt een „aartsengel” genoemd. (Leer en Verb. 29 : 26 ; Daniël 10 : 13.) Sommigen zijn opgestane wezens, zooals de engel, die tot Johannes den Openbaarder werd gezonden (Openb. 23 : 8, 9), en de engelen, waar hier boven reeds naar verwezen is uit Afd. 132, terwijl andere „gedienstige geesten zijn, die tot dienst uitgezonden worden om dergenen wil, die de zaligheid beërven zullen”. Sommige dezer engelen worden beschreven als zijnde „geesten van rechtvaardige menschen, volmaakt gemaakt”, maar „nog niet opgestaan”, en andere waren reeds tot dienende geesten benoemd, voordat zij in de sterfelijkheid traden, onder hunne naasten arbeidende in hun voorbestaan. Christus was een dienende geest voor Zijn geboorte op aarde. Hij was „gezalfd boven zijn broederen”. De engel Gabriël was een dienende geest nadat hij op aarde een sterfelijk lichaam had bezeten (Noach) en voor zijn opstanding, want, zooals „abonné” zelf opmerkt, was Jezus Christus „de eersteling dergenen die

ontslapen zijn". (Zie Lukas 1 : 11-30 ; Daniël 8 : 16 ; 9 : 21).

De Engelen zijn de boodschappers van God, hetzij als zoodanig gebruikt in hun nog onbelichaamd staat, naar hunne bekwaamheden gerangschikt, hetzij gebruikt na belichaamd geweest te zijn, of wel als opgestane wezens of als veranderde wezens. Zij zijn de dienaren der godheid, bezittende verschillende intelligenties, macht en autoriteit en bestuurd door hogere waardigheidsbekleeders, onderworpen aan die orde en die wetten, welke in hun verschillende sferen bestaan. Elia, die met Mozes op den berg der verheerlijking verscheen, was een veranderd man ; toentertijd was Mozes òf een geest òf eveneens een veranderd man ; zij dienden den Heiland als engelen. (Lukas 9 : 28-33).

Om de godheid persoonlijk te vertegenwoordigen werden engelen gebruikt, die hoog in autoriteit staan. Zij verschenen dan als God zelf en werden als zoodanig erkend, evenals Konings-gezanten van aardsche potentaten, waarvan de geschiedenis ons vertelt. Exodus 23 : 20-22 schrijft ons van één dezer engel-gezanten. Ook de engel die aan Johannes bediende op het eiland Patmos droeg een dergelijke hooge autoriteit en gebruikte den naam en de titels van den Zoon van God. (Openb. 1 : 1).

De meer populaire opvatting, dat engelen vleugels zouden bezitten, omdat sommige der schrijvers in de Heilige Schrift hen beschrijven als „vliegende in het midden des hemels", is absoluut verkeerd. Ook kunnen Cherubim en Seraphim, waarover door de profeten Ezechiël en Jesaja gesproken wordt, niet tot de engelen gerekend worden, want de engelen zijn van hetzelfde ras en dezelfde afstamming als de menschen, zoowel lichamelijk als geestelijk en behoeven geen vleugelen om zich te verplaatsen, noch verschijnen zij in den vorm van vogels. Zij zijn integendeel van de groote godsfamilie en leven in verschillende graden van ontwikkeling en zijn „in het beeld en de gelijkenis des Allerhoogsten".

Ook zijn er gevallen engelen, die wegens overtreding uitgeworpen werden, zooals Judas (vers 6) ons meldt. De voornaamste onder hen op aarde is Lucifer of Satan, die bij vele gelegenheden als engel des lichts is verschenen om te verleiden en te doen afdwalen en die den Zoon van God beproefde. Hij faalde in zijn pogingen, eveneens faalde Hij met Mozes en den Profeet Joseph Smith. (Zie Lukas 4 : 1-13 ; Paarl van groote Waarde, Boek van Mozes 1 : 12-22 ; Leer en Verb. 128 : 20) Deze groote geestelijke persoonlijkheid was een engel van God in „zijn eersten staat", bezat evenwel nooit een lichaam van vleesch, maar „stond in autoriteit in de tegenwoordigheid van God" als een geest, voor hij in opstand kwam en „nedergeworpen werd". (Leer en Verb. 76 : 25-26).

Uit een en ander volgt dus ten duidelijkste, dat alle engelen geen opgestane wezens zijn en tevens dat dit evenmin is verklaard, zooals de schrijver van den brief heeft verondersteld. Zijn gevolgtrekking, dat hetgeen verklaard wordt in Leer en Verb. 130 : 5

in tegenspraak zou zijn met de openbaringen omtrent engelen, die aan den mensch zijn verschenen, is even onjuist. Er wordt in dit gedeelte der Leer en Verbonden niet gezegd dat engelen, behorende tot anderen werelden, nooit op deze aarde zouden hebben gearbeid. De zin in Afd. 130:5 is in den tegenwoordigen tijd gehouden. Dit vers luidt: „..... er zijn geen engelen, die aan deze aarde *bedienen* dan alleen degenen die er toe behooren of behoord hebben.” Dit is absoluut juist wat betreft deze be-deeling en vele der vorige bedelingen. Het is zelfs mogelijk, dat de juistheid ervan opgaat tot aan den val van Adam en Eva. Zonder twijfel behoort de engel, die tot Adam sprak, toen deze zijn offerande bracht, tot deze aarde, evenals de Zaligmaker voor het ontvangen van een vleeschelijken tabernakel reeds tot deze aarde behoorde. (Zie Joh. 1:10, 11) (vertaler). Onder de edelen en grooten, die gekozen waren voordat zij in deze wereld waren geboren en dienende waren onder leiding van de Heilige Persoonlijkheden in den hemel, waren Abraham, Jeremia en vele anderen, die in de H. Schrift niet bij name worden genoemd. In gindsche tijden van het voorbestaan waren zij voor deze aarde aangewezen, behoorden er dus toe. De z.g. „onjuistheden”, welke abonné meent te hebben opgemerkt, bestaan in zijn verkeerd begrijpen van de teksten, waarover hij is gestruikeld.

Keeren wij ons nu tot de „Zonen van Levi”, waarover Johannes de Dooper sprak bij de verordineering van Joseph Smith en Olivier Cowdery. (Leer en Verb. 13.) Zij zijn, of liever zullen zijn, afstammelingen van Levi, die het Priesterschap van Aäron zullen houden en de offeranden zullen offeren tot den Heere in de toekomst in Zion en in Jeruzalem, zooals door de profeten is voorspeld. (Zie Maleachi 3:2-4; Leer en Verb. 124:39 en 128:24.) In Zion zullen het mannen zijn, geroepen tot dit bijzondere werk door den Heer, die door den geest geheiligd zullen worden tot de vernieuwing hunner lichamen. (Leer en Verb. 84:32-34). In Jeruzalem zullen het rechtstreeksche afstammelingen van Levi zijn. Deze zullen de offeranden offeren, welke na de herstelling vereischt worden, zooals Zacharias ons leert in Zach. 14:16-21 en zooals vele anderen der oude profeten, die over de herstelling aller dingen hebben gesproken, ons eveneens bekend gemaakt hebben.

Het onderzoek der heilige schrifturen is prijzenswaardig en moet overall aangemoedigd worden waar de studie wordt ondernomen uit verlangen naar juiste kennis. Maar wanneer dit onderzoek wordt verricht in een geest van ongelooft, of om twist te veroorzaken of om twijfel te wekken aan de inspiratie van oude of moderne profeten, dan is het resultaat niet verheffend en opbouwend maar daarentegen schadelijk.

Het met vlijt vergelijken der teksten onderling om de juiste bedoeling der verschillende schrijvers te ontdekken is hoogst gewenscht, in tegenstelling met de pogingen om gevolgtrekkingen te maken

uit de opsomming der woorden alleen, waardoor de waarheid zelden wordt te voorschijn gebracht.

„De letter doodt, maar de geest maakt levend”.

Vertaald door V.

Impr. Era.

ZESDE ALGEMEENE O.O.V. CONFERENTIE gehouden op 1, 2, 3, 4 en 5 Juni 1933 in het gebouw „Excelsior” te Rotterdam

Donderdagavond. Deze openbare vergadering was de eerste van de conferentie, waarin de wedstrijden: M-Mannen debat en voor de vuist weg spreken werden gehouden. Zij ving aan met het zingen van lied No. 6: „O, vast als een rotssteen”. Br. A. G. Rietveld ging voor in het gebed. Ouderling John G. de Gooyer sprak enkele inleidende woorden en Ouderling W. Rulon Lee heette allen welkom namens President Frank I. Kooyman, die conferentiebezoekers uit het buitenland was tegemoet gereisd. Een inleiding tot de debatten werd door Br. L. Barendregt, President van de Overmaassche gemeente, gegeven. Hierna traden vijf sprekers op in de wedstrijd „Voor de vuist weg spreken”. Br. M. van Gelderen, die de M-Mannen van Rotterdam vertegenwoordigde, werd winnaar verklaard. Toen werden de aanwezigen in vier groepen verdeeld om de verschillende ploegen van het debat te zien optreden. Het onderwerp van het debat was „Aangenomen dat het vliegwezen dient bevorderd te worden”, en de ploegen die Utrecht vertegenwoordigden slaagden er in de eerepalm te behalen. Deze ploegen bestonden uit Johan Dirkmaat en Dirk Anjewierden, bevestigend en Pieter H. Dirkmaat en Johannes de Juncker, ontkennend. President Frank I. Kooyman sprak enkele slotwoorden en het laatste lied was „Ons O.O.V werk”. Zr. Tine Hartman-Spaans, Presidente van het J.V.O.O.V. werk der Zending, dankte.

Vrijdagavond 8 uur. Wedstrijden in zang en Bijenhoudsters vertellingen. Deze bijeenkomst ving aan met het zingen van lied No. 163: Wij zijn trouwe werkers”, waarna Br. P. Vlam uit Den Haag des Heeren zegen vroeg. Ouderling John G. de Gooyer heette allen welkom en Zr. Tine Hartman-Spaans hield een korte inleiding tot het wedstrijdswerk. De resultaten volgen:

Bijenkorfmeisjes dubbel-trio, Rotterdam, M. Diender, A. van der Meiden, J. Klut, G. van Kwawegen, A. Barten en L. Zwart, begeleid door Toos Brouwers.

Arenleessters dubbel-trio, Den Haag, K. Schoenmaker, R. Jacobs, Tine Hartman-Spaans, N. v. Arnhem, A. Diender, en D. den Elzen, begeleid door Corry Holtermans.

Bijenhoudstersvertellingen. Amsterdam, J. Keijzer.

M-Mannen kwartet. Amsterdam, J. Linning, H. Tellekamp, H. Ylst en J. Greeff, begeleid door Zr. Willy Verstrate.

Slotlied: „Het O.O.V.-lied". Zr. T. C. van Dekken, 1e Raad-geefster in het J.V.O.O.V.-bestuur, sprak de dankzegging uit.

Zaterdag 10-13 uur. Zendingenbijeenkomst, waarin de buitenlandsche bezoekers het woord voerden.

Zaterdagavond 8 uur. Wedstrijden in M-mannen openbare toespraak, Arenleessters openbare toespraken, en Bijenkorfmeisjes weergegeven geschiedenissen. Deze bijeenkomst werd aangevangen met het zingen van lied No. 163: „Wij zijn trouwe werkers", en Br. J. Leeflang ging voor in gebed. Na een korte inleiding door den voorzitter begonnen de wedstrijden. Resultaten als volgt:

Bijenkorfmeisjes geschiedenissen. Den Haag, A. van Leeuwen.

Arenleessters toespraak. Den Haag, K. Schoenmaker.

M-Mannen toespraak. Rotterdam, W. van Gelderen.

Tot slot werd lied No. 69: „De Heere is mijn licht" gezongen. Ouderling Carter E. Jones uit Den Haag eindigde met dankzegging.

Zondagmorgen 10 uur. Deze openbare bijeenkomst ving aan met het zingen van lied No. 65: „Eere den man welke sprak met Jehovah". Br. J. Borger, Rotterdamsche gemeentepresident, vroeg des Heeren zegen en het voortzettinglied was No. 76: „Verlosser van Israël." Een korte inleiding werd gegeven door President Frank I. Kooyman. Br. J. Greef uit Amsterdam sprak over het onderwerp: „Het lichaam en de leden". Een koorwedstrijd werd nu gehouden waarin de gemeenten Amsterdam, Rotterdam, Den Haag en Utrecht hun muzikale talenten lieten uitkomen.

Het Rotterdamsche koor, dirigent M. van Gelderen, behaalde de eerepalm. Zr. K. Schoenmaker uit Den Haag hield een toespraak over het onderwerp „Idealen en Blijmoedigheid" en daarna voerde Br. D. Anjewierden uit Utrecht het woord. Zijn onderwerp was „De Kracht der Waarheid". Het bijenkorfmeisjes dubbel-trio uit Almelo zong nu een lied, waarna Zr. Hartman-Spaans, sprak over het onderwerp: „Waarom Jeugdwerk". Tot slot werd gezongen lied No. 188: „Ontsteekt Uwe lichten". Br. L. Barendregt, van Overmaas sprak de dankzegging uit.

Zondagnamiddag 1 uur. Doopdienst, waarin vier personen gedoopt werden.

Zondagnamiddag 3 uur. Deze samenkomst werd aangevangen met het zingen van lied No. 127: „Het zaaien" en Ouderling W. Rulon Lee ging voor in het gebed. De gecombineerde zangkoren, dirigent M. van Gelderen, brachten nu het lied „Lof en Dank" zeer mooi ten gehore. Sprekers en spreeksters waren Zr. Ileen A. Waspe, Secretaresse van de vrouwen-organisaties der Europeesche Zending en Opzienster van de Bijenkorfmeisjes-vereeningen in Europa; Br. Louis G. Robinson, Opziener van het J.M.O.O.V.werk in de Britsche Zending; Zr. Nettie

L. Woodbury, 2e Raadgeefster in het hoofdbestuur van de vrouwenorganisaties der Europeesche Zending en Opzienster van het Jeugdwerk in Europa, en Zr. G. L. Woolf, echtgenoot van den President der Fransche Zending. Vervolgens werd het lied „Wij gaan voort, steeds voort”, door de gecombineerde koren gezongen. De laatste spreker was President G. L. Woolf van de Fransche Zending. President Frank I. Kooyman trad op als tolk voor allen die het woord voerden. Het slotlied was No. 3: „Leid ons, goede Meester” en Ouderling Clyde A. Holdaway dankte.

Zondagavond 7 uur. Deze bijeenkomst begon met het zingen van lied No. 63: „Komt hoort naar des Profeten stem”. Ouderling John E. van Boerum sprak het openingsgebed uit en de gecombineerde zangkoren zongen het lied „Ziet den heil'gen engel vliegen”. De eerste spreekster was Zr. T. C. van Dekken, 1e Raadgeefster in het J.V.O.O.V. bestuur der zending, over het onderwerp „Zelfopoffering en Geduld”. De algemeene O.O.V. autoriteiten en ambtenaren van Kerk en Zending werden voorgesteld en eenparig ondersteund, waarna een toespraak werd gehouden door Ouderling P. Vlam uit Den Haag. Een vioolsolo werd door Ouderling James J. de Bry, werkzaam te Utrecht, begeleid op de piano door Zr. Henny van Vliet, ten beste gegeven. Vervolgens hield Zr. A. Diender, 2e Raadgeefster in het J.V.O.O.V. bestuur der Zending, een toespraak over het onderwerp „Trouw en Toewijding”. Het lied „Trouw aan 't geloof” werd door de gecombineerde zangkoren heel mooi en geestdriftig gezongen, waarna Br. M. van Gelderen uit Rotterdam het woord voerde. Een Engelsch lied, getiteld „Carry On”, werd nu door de Zendingen ten gehoor gebracht. President Frank I. Kooyman voerde het woord naar aanleiding van Prediker 9 vers 4: „Een levende hond is beter dan een doode leeuw”. Van iemand, die laag staat op den ontwikkelingsladder en *leven toont*, zich inspant, is meer te verwachten dan van een hoogstaande, die zijn talenten ongebruikt laat — een „doode leeuw” is. Ouderling John G. de Gooyer, die de leiding van al de bijeenkomsten had, uitte zijn dankbaarheid voor het welslagen van de conferentie en nam tevens afscheid. Het slotlied was No. 48: „Gods geest brandt in 't harte”, door de koren en alle aanwezigen gezongen. Zr. Johanna A. Riet, Opzienster van het Jeugdwerk der Zending, eindigde met dankzegging.

Maandag 10 tot 16 uur. Sportdag op het terrein „Schuttersveld”.

Maandagavond: programma-avond. Een tooneelstuk en verscheidene muzikale nummers werden ten beste gegeven. Het uitreiken van de wisselprijzen en lintjes aan de winnaars en winnaressen in de zendingswedstrijden vond eveneens plaats.

Dinsdag van 10 tot 14 uur. Zendingenbijeenkomst.

Al de bijeenkomsten werden buitengewoon goed bezocht. De Zondagavond-bijeenkomst spande evenwel de kroon met 487 aanwezigen: de zaal en de nieuwe galerij (voor het eerst gebruikt) waren tjokvol. Welk een bezieling ging er uit van spreken en zingen! Het hoogtepunt van den zang was wellicht het geestdriftige „Trouw aan 't geloof" van de gezamenlijke gemeentekoren. Wie kan dat vergeten!

ZONDAGSSCHOOLWERK VOOR JULI 1933

AVONDMAALSVERS.

Zegen, Heer, m' om Jezus' wil,
 Wijl ik, kinderlijk en stil,
 Brood en kelk aanvaarden ga:
 Gedachtenis aan Golgotha.

GEZAMENLIJKE OPZEGGING.

(Leer en Verb. 101:35)

„En allen die voor Mijnen naam vervolging lijdten en in geloof volharden, ofschoon zij geroepen zijn hun leven om Mijnentwille neder te leggen, zullen nochtans aan al deze heerlijkheid deelhebben”.

2¹/₂ MINUUT TOESPRAAKJES.

- 2 Juli „Het bestuur in handen van de Apostelen”.
 „De opvolger van den Profeet”.
 Evangelie Boodschappen.
- 9 Juli „Naar het Rotsgebergte in het hartje van den winter”.
 „Van Nauvoe naar Winter Quarters”.
 Kerkgeschiedenis.
- 16 Juli „Jona ongehoorzaam”.
 „De tien zware plagen”.
 Oude Testament.
- 23 Juli „Het tweede groote gebod”. (De gouden regel).
 „Het tweede groote gebod”. (Heb Uw vijanden lief).
 Nieuwe Testament.
- 30 Juli „Schriftuurlijk Gezag”.
 „Doop voor de dooden”.
 Evangelieleer.
 Clyde A. Holdaway.

VAN DE REDACTIE

Onze Zesde O.O.V.-Conferentie

Daar speelt een pittige volzin door ons brein, die daar is blijven hangen uit de schooljaren: „Het krachtigste penceel, de stoutste dichtgeest is niet in staat in meer dan flauwe trekken te malen . . .” en zóó ongeveer zouden wij willen aanvangen als wij wilden beschrijven alles wat van 1 tot 5 Juni in „Excelsior” in de St. Janstraat te Rotterdam is voorgevallen. Wij zullen ons evenwel niet aan een beschrijving wagen. Zij die er getuigen van waren, weten dat zoo iets zich niet laat beschrijven. En zij die er geen getuigen van waren (wat beklagen wij hen!), zouden er hoogstwaarschijnlijk evenveel van genieten als van het verhaal van een heerlijk maal, dat zij gemist hadden.

Onovertroffen, onvergetelijk — ja, wij willen toch wát zeggen. Wie zou de bezieling kunnen vergeten die daar de zaal doortilde toen de gezamenlijke zangkoren het „Trouw aan 't geloof” lieten hooren. Welk een geestdrift, welk een gloed die aller harten in vlam zette. Spreken, debatteeren, trio- en kwartet zang — alles van het bovenste plankje. Maar boven alles en door alles heen, de Geest, de heerlijke Pinksterfeest. Zóó sterk was die invloed dat onze buitenlandsche gasten, die geen woord Hollandsch verstonden, later verklaarden dat zij desondanks genoten, genóten met volle teugen.

Zóó komen onze jongeren pas tot hun recht. Velen spreken nu reeds van plannen voor het volgend jaar. Dat is je ware! Niet eerst een goed deel van het jaar voorbij laten gaan en dan op het eindje ons ingespannen voor het wedstrijdswerk, maar reeds terstond aangepakt. Talenten zijn er, dat hebben wij gezien. En goede en gestadige oefening zal ze nog meer doen blinken en op den voorgrond brengen, ook nu nog verborgen talenten. Gezegend ontwikkelingswerk!

Zullen wij probeeren met een paar woorden te zeggen, wat de boodschap van de conferentie was? Daarvoor achten wij niets zoo geschikt als het koor van een der zoo welluidend gezongen liederen:

Trouw aan 't geloof, dat onz' ouders beleden.
Trouw aan de waarheid, waar mart'laars voor streden.
Wat God beval, of spreken zal,
Daarvoor staan w' immer onwrikbaar pal!

Aangenaam bezoek

In het hierboven staande artikeltje spraken wij van buitenlandsche gasten. Met waardeering melden wij het bezoek, tijdens onze O.O.V. conferentie, van President en Zuster G. L. Woolf van de Fransche Zending; van Zuster Ileen A. Waspe, Opzienster van het J.V.O.O.V.-werk in Europa; van Zuster Nettie L. Woodbury, Opzienster van het Jeugdwerk in Europa; van Ouderling Louis G. Robinson, Opziener van het J.M.O.O.V.-werk in de Britsche Zending (alle drie uit Londen) en van drie Zendelingen uit de Fransche Zending: Ouderlingen Willard Y. Morris, Star B. Card en B. H. Burningham. President en Zuster Woolf moesten Maandagmorgen reeds vertrekken, de bezoekers uit Engeland gingen Dinsdag weer terug.

„Het jongste Heilige Boek”

Met ontsteltenis lezen wij in een hoofdartikel van het meermalen door ons met waardeering genoemde weekblad Eenheid (no. 23, 8 Juni 1933) onder bovenstaanden titel:

„Alles wijst er op, dat Joseph Smith zelf dit heele verhaal geloofde, *dat hij voorzeker in een toestand van diepe trance schreef.*”

Wij cursiveeren.

En verder:

„Een bedrieger was Joseph Smith zeker niet, daarvoor staan zijn karakter en zijn leven borg. Zelf werd hij martelaar voor zijn overtuiging. *Hij is voorzeker een voorbeeld ervan, hoe een leven geheel gericht kan worden door de overheersching van het onderbewustzijn, dat ingevingen en verschijningen scheidt.*”

Weer cursiveeren wij.

Over deze gecursiveerde woorden en anderen in het genoemde artikel zullen wij later meer zeggen. Maar reeds nu willen wij protesteeren tegen de opvatting dat de Profeet Jozef Smith het Boek van Mormon in een toestand van diepe trance zou hebben geschreven, dat zijn onderbewustzijn ingevingen en verschijningen zou geschapen hebben. De sleutel van zijn vertalingswerk is te vinden in afdeeling 9 van de Leer en Verbonden:

Zie, gij hebt het niet goed begrepen; gij hebt verondersteld, dat Ik het u geven zou, als gij er u niet verder over bekommerdet dan Mij te vragen.

Doch Ik zeg tot u, dat gij het in uw gedachten moet uitvorschen; dan moet gij Mij vragen of het juist is, en indien het juist is, zal Ik maken dat uw boezem in u zal branden; daarom zult gij gevoelen dat het juist is.

Doch indien het niet juist is, zult gij die gevoelens niet hebben, maar gij zult een verdooving van gedachten hebben, die u zal doen vergeten wat onjuist is: daarom kunt gij wat heilig is niet schrijven, tenzij het u van Mij gegeven wordt.

Jozef Smith, daarop wijzen èn geschiedkundige mededeelingen èn zijn eigen uitspraken, was *niet* in een toestand van trance

toen hij het Nephietenverslag vertaalde of schreef. Hij was er wel degelijk met zijn volle verstand bij. Van ingevingen en verschijningen getuigt hij. Dat men dat moeilijk of in het geheel niet kan gelooven, dat nemen wij grifweg aan, maar dat men er een verklaring voor meent te vinden in het onderbewustzijn dat een en ander scheidt — wat dus zeggen wil dat die ingevingen en verschijningen fantasie waren — daartegen protesteeren wij met alle kracht die in ons is. En de gronden daarvoor hopen wij in een later artikel uiteen te zetten.

Voor O.O.V. en Zondagsschool

„Voor O.O.V. en Zondagsschool — Enkele Nieuwe Liederen en Avondmaalsmuziek”, zoo heet een nieuwe uitgave van de Nederlandsche Zending. Wij citeeren uit „Een woord vooraf”:

„De heiligen der laatste dagen zijn menschen die van zingen houden. En de Nederlandsche Zending mag op een mooie zangbundel bogen. Voor het groepswerk, in de laatste jaren zoo gestuwd, is in dien bundel evenwel weinig te vinden, behalve de liederen van algemeene strekking.

Daarin wil dit bundeltje eenigszins tegemoet komen. Het geeft vertalingen uit het Amerikaansch en oorspronkelijk werk. En het is, om zoo maar eens te zeggen, een voorloopig boekje. Er is een nieuwe groote zangbundel in de pen. Een uniformuitgave voor al de zendingen in Europa. Maar er zal nog wel eenigen tijd over verlopen voordat die van de pers komt.”

Er is maar een greep gedaan uit hetgeen er in de laatste jaren in onze groepen getypt verschenen is. Sommige liederen, op bekende wijsjes, zijn zonder muziek, anderen met. Een paar Engelsche liederen, waarvan wij de cliché's hadden liggen, zijn er bijgevoegd met het oog op toekomstig wedstrijdwerk.

Onze organisten in de Zondagsscholen zullen ongetwijfeld met blijdschap de Avondmaalsmuziek begroeten, die achterin het boekje staat: voorspel en naspel — ruim een dozijn! Die muziek zal voorloopig niet meer in De Ster verschijnen. Zóó is het veel handiger.

De prijs van het boekje is zoo laag mogelijk gesteld: een kwartje per stuk. O.O.V.-leden, schaft U er een aan voordat ze uitverkocht zijn!

K.

VOOR JONGE OOGEN

Mendelssohn en het orgel

Houden alle jongens en meisjes, die dit lezen, van muziek? Ik hoop het Wie niet van muziek houdt, lijdt een groot verlies. Ik geloof dat onze Hemelsche Vader er óók van houdt, want Hij

heeft ons zooveel muziek gegeven in deze wereld: de muziek van de boomen, de muziek van de beekjes en de rivieren, het ruischen van de zee en het gezang der vogels. En, bovenal: Hij heeft ons geleerd muziek te maken.

„Mijne ziel scheidt behagen in het gezang des harten”, zoo zegt God in Zijn hedendaagsche openbaringen, „ja, het lied der rechtvaardigen is Mij een gebed en het zal met een zegen op hunne hoofden beantwoord worden.” De hemel is zonder twijfel vol van muziek: de engelen en de gezaligden zingen. Weet je wat ik hemelsche muziek vind? Kinderstemmen! Zoo moet de dichter van een onzer Zondagsschoolliederen er óók over gedacht hebben, want hij schreef:

„Hooft, hooft, hooft, 't zijn hemeltonen,
Kinderstemmen o, zoo zoet!”

Een van 'de groote mannen die mooie muziek kon maken was Felix Mendelssohn, van wien ik je wat zal vertellen. Hij bezocht eens een groote kerk in Duitschland, die wij een kathedraal of domkerk noemen, waarin zich een groot orgel bevindt. De organist was er, maar hij kende Mendelssohn niet. En toen de groote muziekmeester vroeg of hij het orgel eens mocht bespelen, werd het hem geweigerd. Maar toen Mendelssohn er om smeekte, werd het ten laatste toegestaan.

Toen zette hij zich bij de toetsen en uit het groote orgel vloeyde zulke heerlijke muziek als de oude organist nog nooit had gehoord. Hij was benieuwd wie deze vreemdeling was, die het orgel kon laten zingen en jubelen. Toen hij zijn naam vroeg en hoorde dat het de groote muziekmeester Mendelssohn was, weende hij. „Denk eens aan!” sprak hij, „dat ik Mendelssohn bijna verboden had het orgel aan te raken!” Want hij wist dat Mendelssohn de grootste musicus in Duitschland was.

Er is nóg een orgel, mijn kinderen, wonderlijker, voortreffelijker dan welk kerkorgel ook, dat ook het tabernakelorgel te Salt Lake City overtreft, waarvan je wel eens gehoord hebt. Geen orgel ter wereld kan zulke muziek voortbrengen, want het orgel dat ik bedoel is door Godzelf gemaakt. Het hoort Hem toe. Soms komt hij er naar toe en wil het bespelen, maar hij die er de bewaarder van is, kent den Groote Bouwer, God, niet; en hij zegt: neen!

Dat grootste orgel ter wereld is je eigen hart, mijn beste jongen of meisje. God heeft het gemaakt, heeft het gemaakt met een doel. Het is vol muziek, die *Hij* er aan ontlokken kan. Als je Hem bij de toetsen wilt laten zitten, zal Hij zulke heerlijke muziek maken in je hart, dat heel de wereld er met blijdschap naar zal luisteren.

Zou het niet jammer zijn, God den Grooten Muziekmeester, den toegang te weigeren tot Zijn orgel? Zegt niet „Neen” tot God! Laat Hem je heele hart hebben, je handen en voeten, je oogen

en tong, al je krachten. En je zult je zoo verblijden als je de muziek hoort die Hij uit Zijn orgel weet te halen; de wereld zal luisteren en zich verblijden: en God zal er behagen in scheppen, want er is geen muziek waarvan Hij zooveel houdt als de muziek van het menschelijk hart.

OOM BEN.

MORMOONSCH THEOLOGIE

(Nieuwe Rotterd. Courant, 26 Mei 1933)

Een redelijke theologie zooals die geleerd wordt door de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen door ouderling John. A. Widtsoe, lid van den Raad der Twaalven. Geautoriseerde vertaling. (Uitgegeven door de Nederl. Zending, Rotterdam).

Van de Mormonen is bij het groote publiek niets bekend dan de „veelwijverij”. Het zou zelfs niet te verwonderen zijn, zoo er lieden waren, die op een boekje, dat door een Mormoonsch ouderling is geschreven, aanvlogen in de meening, dat ze zich daarmee zouden kunnen vergasten aan prikkellektuur. Hoewel veronderstellend, dat onze lezers in dezen beter georiënteerd zullen zijn dan de man van de straat, achten wij het toch mogelijk, dat ook hun voorstelling omtrent hetgeen deze geheimzinnige secte gelooft en leert, voor aanvulling vatbaar is. Ter bevestiging van de belangstelling in dit duistere onderwerp geeft het authentieke geschrift, dat thans in een Nederlandsche uitgaaf voor ons ligt, alles wat men maar weten wil.

De inhoud zal voor den op sensatie belusten lezer teleurstellend zijn. Want de „veelwijverij” . . . komt in het boekje niet eens ter sprake! En wat er in over het huwelijk gezegd wordt, staat in degelijkheid niet achter bij de strengste opvattingen van de officiële kerkgenootschappen in dezen.

Ofschoon slechts een onderdeel van het schema, dat de Mormoonsche theologie volgens dit boekje vormt, vraagt de huwelijksparagraaf tengevolge van de daaromtrent heerschende legenden, allereerst de aandacht. Het Mormoonsche huwelijk wordt voor eeuwig gesloten en eindigt niet met den dood. Integendeel, de voortzetting hiernaals als „celestiaal huwelijk” maakt het belangrijkste deel van de verbintenis uit. Zelfs de gezinsvermeerdering blijft in den hemel doorgaan. „Een van de voornaamste plichten van mannen en vrouwen, nadat het aardsche werk is voltooid geworden en verhooging in den volgenden levensstaat is verkregen”, aldus lezen wij, „zal zijn het gewinnen van geestelijke kinderen”.

Die kinderen wachten in den hemel echter een aardsch omhulsel af. Voor de „wachtende geesten”, die op aarde ter wereld moeten komen, is het derhalve noodzakelijk, dat alle gehuwde personen, die op de aarde wonen, zooveel mogelijk kroost verwekken. De

Mormoonsche leer wijst de kinderbeperking als in strijd met den „geest van het Grootte Plan” onvoorwaardelijk af. Even resoluut verwerpt zij buitenechtelijke gemeenschap. „Een ongebonden omgang tusschen man en vrouw is de verschrikkelijkste ongerechtigheid van het menschdom”, verklaart ouderling Widtsoe.

Bij de Mormonen is het huwelijk het sacrament bij uitnemendheid. De „verzegeling” van man en vrouw „voor tijd en eeuwigheid” is uitsluitend den President van de Kerk voorbehouden, wiens positie zoo ongeveer met dien van den Roomsch Katholiken Paus is te vergelijken. De President kan echter deze „zegelmacht” evenals zijn overig gezag aan de „tempelwerkers” overdragen; hij kan dit gezag echter, zoodra daarvoor reden is, hun ook weer onttrekken.

Sekse, onmisbaar op de aarde voor de voortplanting van het menschdom, is volgens de Mormonen iets eeuwigs, dat overal iets gelijkwaardigs heeft. Er zijn niet slechts mannen en vrouwen in den hemel, maar, „daar wij een Vader hebben, die onze God is, moeten wij eveneens een moeder hebben, die de eigenschappen van het Godschap bezit”. „Dit is” volgens de Mormoonsche theologie „eenvoudig een voortzetting van de logica van aardsche dingen, en strookt met het leerstuk, dat al wat op aarde is, eenvoudig een afschijnsel is van toestanden van dieper beteekenis dan wij hier kunnen peilen”. Speciaal Mormoonsch is deze opvatting niet; heeft niet een der grootste geesten, die geen Mormon was, al het vergankelijke een gelijkenis genoemd?

Zoo is er voortdurend veel in deze theologie, dat herinneringen aan andere stelsels en uitspraken wekt. Vooral met de theosophie treft op menig punt overeenkomst.

De Mormoonsche theologie staat sterk onder invloed van het rationalisme. Zij dient zich als „redelijk” aan. De bronnen van de menschelijke kennis zijn volgens haar de zintuigen, waartoe ook „het zesde zintuig” behoort. Hetgeen zij onder dezen naam verstaat, komt ongeveer neer op, wat men ook wel als „intuïtie” aanduidt. Op dit „inwendig gevoel” hebben „profeten, dichters, mannen van visie en geloof” in groote mate hun werk gebouwd. De persoonlijke kennis berust goeddeels op overgeleverde of doorgegeven kennis.

Men dient de verworven kennis „nauwkeurig te bekijken bij het licht van de rede”. Vooral inzake religieuze kennis moet men zijn rede gebruiken. „Het Evangelie, de volste kennis, moet al de feiten der wetenschap omvatten.” „Het onderscheidende kenmerk van Evangelie is, dat het de sleutel bezit tot de finale levensbeschouwing”. De leerstellingen van het Evangelie van Jezus Christus „rusten op gedemonstreerde waarheden, die ten grondslag liggen aan alle gezond, aannemelijk denken”.

Op grond van deze kennis neemt de Mormoonsche theologie aan, dat het wezenlijke van de stof onvernietigbaar is; zij spreekt

van „eeuwige energie” en „universeele intelligentie”. „Ook de mensch is eeuwig”, en het Heelal bestaat krachtens „een eeuwig plan”: „het Evangelie, het zoogenaamde heilsontwerp, of het Groote Plan”.

Aan „het levend oppergezag van den wil des menschen” schrijft deze theologie groote kracht toe. Weliswaar is de mensch in het groote evolutie-proces begrepen. Er bestaat „een wet van eindeloze ontwikkeling van al de vermogens van den mensch te midden van een steeds ingewikkelder wordend heelal: een onveranderlijke en interessante wet.”

God, Wiens intelligentie „is als de totaalsom van alle andere intelligenties”, gaat volslagen het menschelijk begrip te boven. Tusschen den mensch en God staan allerlei denkende wezens, „die God in de macht naderen” en die „als goden zijn”. De mensch begrijpt God niet ten volle, „maar er bestaat een begrijpen tusschen den mensch en God, aangezien God op Zijn ontwikkelingsstocht over denzelfden weg gegaan is dien wij nu betreden”.

De mensch bestaat, opdat hij vreugde moge hebben. Om grooter levensvreugde te verkrijgen of te geven moet men vaak kleiner pijnen verduren. De groote raadsvergadering in den hemel heeft besloten, dat de mensch door Adam op aarde zou komen en dat hij door Jezus verrijzen zou. Voor dit plan was de aarde noodig; om die te scheppen, wees de vergadering drie groote intelligente wezens aan: God de Vader, zijn zoon Jehova, die de Christus werd en Michaël, die de eerste mensch Adam werd. De „val” was een noodzakelijk deel van het Groote Plan.

God spreekt tot den mensch door persoonlijke verschijning, door engelenbezoek en door den Heiligen Geest, die alle daden, woorden en gedachten der menschen registreert en alom doorzendt. „Zoo-doende maken wij een onvergankelijk verslag van ons leven”.

Aldus eenige grepen uit deze eigenaardige theologie, welke aan de positie van de kerk in het Heilsplan en aan hare organisatie een uitvoerig gedeelte wijdt, dat den lezer met de inrichting, en de liturgie van het Mormoonsche Kerkgenootschap tot in bijzonderheden op de hoogte brengt.

Malum Prohibitum

Adams overtreding, hoewel een zonde, een wetsovertreding, dient niet vergroot te worden tot een daad van zedelijke slechtheid. De menschelijke wetten — die gebaseerd zijn op goddelijke wetten — kennen in het algemeen twee soorten van misdrijven, met Latijnsche uitdrukkingen omschreven als *malum per sé* en *malum prohibitum*. *Malum per sé* beteekent „een kwaad op zichzelf”, een daad die wezenlijk verkeerd is; terwijl *malum prohibitum* beteekent „wat verkeerd is, daar de wet het verbiedt”. Adams overtreding was *malum prohibitum*; en de daaropvolgende overgang van een onsterfelijken tot een sterfelijken toestand was de Val.

HUISBEZOEK-ONDERWERP VOOR JULI

De maand Juli is de herdenkingsmaand van den weergaloozen tocht van de Mormoonsche pioniers, die zich in 1847 in het Zoutmeerdal vestigden. Zij kwamen daar op den 24sten Juli aan. Het dal was toentertijd een dorre vlakke, en toen President Young, de leider, uitriep: „Dit is de plaats!” vond het bij velen weinig weerklank.

„Dit is de plaats!” zoo sprak de wonderstoere leider,
Toen hij voor de eerste maal met zijn natuurlijk oog
Aanschouwde 't Zoutmeerdal; en menig harte schreid' er
In diepe ontzetting: „Hoe! dit land zoo dor, zoo droog....”

Men zag een woesteni: geen groene bodem vleid' er
Des landmans vuurge hoop. Die grond, van kaliloo
Doortrokken, spelde: „dood”. Toch sprak de wegbereider:
„Dit is de plaats!” en blikte in vast geloof omhoog.

Hij had bereids gezien, meldt de historieschrijver,
Met zienersoogen, in een hemelsch visioen,
Hoe over de vallei een groote tent kwam dalen,

Wijl sprak een Stem: „Hier zal Mijn Israël zijn palen
Bevestigen”. En ziet: een welig lustplantsoen
Wordt de woestijn. Gods gunst kroont des ontginners ijver.

Laat ons dáarover spreken èn bij het huisbezoek en bij andere gepaste gelegenheden. Het zal ons geloof en vertrouwen in hemelsche leiding ten goede komen terwijl wij door onze wildernis trekken. En laat ons zingen zooals die voortrekkers zongen: „Alles wel, alles wel!”

INHOUD

Wie en wat zijn engelen? . . .	181	»Het jongste Heilige Boek”	190
Zesde Algemeene O.O.V. Conferentie	185	Voor O.O.V. en Zondagsschool	191
Zondagsschoolwerk Juli 1933	188	Voor jonge oogen	191
Van de Redactie:		Mormoonsche Theologie	193
Onze 6e O.O.V.-Conferentie	189	Malum Prohibitum	195
Aangenaam bezoek	190	Huisbezoek-onderwerp voor Juli	196

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending
Abonnementsprijs per jaar: Nederland f3.—, Buitenland f4.—.
Afzonderlijke nummers 15 cent.